

**Perita Jiménez / Пепіта
Хіменес (español)**

КУПИТИ

Про книгу

Історія внутрішньої боротьби між вірою та пристрастю, обов'язком і почуттями. Молодий семінарист дон Луїс повертається додому, готуючись присвятити життя Богові, але знайомство з прекрасною Пепітою змінює все. Те, що здавалося непохитним покликанням, починає хитатися під натиском кохання. Чи можна служити Богові, не зрікаючись людських почуттів? Чи є любов спокусою — чи, навпаки, шляхом до істини?

ÍNDICE

I. CARTAS DE MI SOBRINO	10
II. PARALIPÓMENOS.....	136
III. EPÍLOGO. CARTAS DE MI HERMANO	270
NOTAS.....	280

ЗМІСТ

I. ЛИСТИ МОГО НЕБОЖА	11
II. ПАРАЛІПОМЕНА	137
III. ЕПІЛОГ. ЛИСТИ ВІД МОГО БРАТА	271
НОТАТКИ	281

El señor deán de la catedral de..., muerto pocos años ha, dejó entre sus papeles un legajo, que, rodando de unas manos en otras, ha venido a dar en las mías, sin que, por extraña fortuna, se haya perdido uno solo de los documentos de que constaba. El rótulo del legajo es la sentencia latina que me sirve de epígrafe, sin el nombre de mujer que yo le doy por título ahora; y tal vez este rótulo haya contribuido a que los papeles se conserven, pues creyéndolos cosa de sermón o de teología, nadie se movió antes que yo a desatar el balduque ni a leer una sola página.

Contiene el legajo tres partes. La primera dice: Cartas de mi Sobrino; la segunda, Paralipómenos; y la tercera, Epílogo. Cartas de mi hermano.

Todo ello está escrito de una misma letra, que se puede inferir fuese la del señor deán. Y como el conjunto forma algo a modo de novela, si bien con poco o ningún enredo, yo imaginé en un principio que tal vez el señor deán quiso ejercitar su ingenio componiéndola en algunos ratos de ocio; pero, mirado el asunto con más detención y, notando la natural sencillez del estilo, me inclino a creer ahora que no hay tal novela, sino que las cartas son copia de verdaderas cartas, que el señor deán rasgó, quemó o devolvió a sus dueños, y que la parte narrativa, designada con el título bíblico de Paralipómenos, es la sola obra del señor deán, a fin de completar el cuadro con sucesos que las cartas no refieren.

De cualquier modo que sea, confieso que no me ha cansado, antes bien me ha interesado casi la lectura de estos papeles; y como en el día se publica todo, he decidido publicarlos también, sin más averiguaciones, mudando sólo los nombres propios, para que, si viven los que con ellos se designan, no se vean en novela sin quererlo ni permitirlo.

Las cartas que la primera parte contiene parecen escritas por un joven de pocos años, con algún conocimiento teórico, pero con ninguna práctica de las cosas del mundo, educado al lado del señor deán, su tío, y en el Seminario, y con gran fervor religioso y empeño decidido de ser sacerdote.

A este joven llamaremos D. Luis de Vargas.

El mencionado manuscrito, fielmente trasladado a la estampa, es como sigue.

Покійний пан декан кафедрального собору..., що помер кілька років тому, залишив серед своїх паперів теку, яка, переходячи з рук у руки, зрештою потрапила до моїх, і, на диво, не загубився жоден із документів, що її складали. Напис на теці — латинський вислів, що слугує мені епіграфом, без жіночого імені, яке я тепер даю їй як назву; і, можливо, саме цей напис посприяв тому, що папери збереглися, бо, вважаючи їх чимось на зразок проповіді чи богословського твору, ніхто до мене не взявся розв'язати стрічку й не прочитав жодної сторінки.

Тека містить три частини. Перша має назву: “Листи мого небожа”; друга — “Параліпоменон”; і третя — “Епілог. Листи мого брата”.

Усе це написано однією рукою, з чого можна зробити висновок, що вона належала панові деканові. І оскільки весь цей матеріал утворює щось на кшталт роману, хоч і з невеликим або й зовсім без інтриги, я спочатку подумав, що, можливо, пан декан хотів вправити свій розум, складаючи його у хвилини дозвілля; проте, придивившись уважніше до змісту й відзначивши природну простоту стилю, тепер схиляюся до думки, що це не роман, а листи є копіями справжніх листів, які пан декан порвав, спалив або повернув їхнім власникам, а оповідна частина, позначена біблійною назвою “Параліпоменон”, є єдиним твором самого пана декана, створеним для того, щоб доповнити картину подіями, яких листи не описують.

Як би там не було, зізнаюся, що читання цих паперів мене не стомило, а, навпаки, майже зацікавило; і, оскільки нині публікують усе, я вирішив опублікувати й їх без подальших розслідувань, змінивши лише власні імена, щоб, якщо ті, кого вони означають, ще живі, не побачили себе в романі без свого бажання й дозволу.

Листи, що містяться в першій частині, здаються написаними молодим чоловіком небагатьох літ, із певними теоретичними знаннями, але без жодного практичного досвіду життєвих справ, вихованим поруч із паном деканом, його дядьком, та в семінарії, і з великим релігійним запалом та рішучим наміром стати священником.

Цього молодого чоловіка назвемо дон Луїс де Варгас.

Згаданий рукопис, вірно перенесений у друк, має такий вигляд.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ